(Колос. IV; 14); освѣнъ това, св. Лука знаялъ живописно искуство. По предание, той написалъ иконитѣ на Матерь Божия и на апостолитѣ Петръ и Павелъ. Отъ врѣме на 2-то пѫтешествие на св. ап. Павла, той билъ почти нераздѣленъ спѫтникъ и сътрудникъ на великийтъ апостолъ на язичницитѣ до самата смьрть (2 Тимот. IV; 10). Подирь това той проповѣдвалъ преимущественно въ Гръция, гдѣто и свьршилъ своитѣ подвиги съ мѫченическа смьрть.

Св. ап. Лука написалъ Евангелие и книгата Дѣяния Апостолски. Едната и другата священни книги били предназначени испьрво за Теофила, знатний римлянинъ, който живѣлъ въ Антиохия. Главната мисьль на Евангелието е, че Господь И. Хр. е дошелъ на земята не само за Иудеитѣ, нъ и за язичницитѣ, и е Спаситель на всичкий свѣтъ. Св. Лука по преимущество избира такива събития изъ живота Спасителевъ и такива притчи Негови, въ които се вижда любовьта Божия къмъ кающитѣ се грѣшници (V; 27 — 39, VII; 36 — 50, XIV; 15 — 24, XV; XVI; 9—14, XIX; 1—10, XXIII; 39—43). Както въ Евангелието отъ Марка се забѣлѣжва участието на великийтъ ап. Петра, така въ Евангелието отъ Лука се вижда особенна близость къмъ учението на св. ап. Павла (Лук. XXII; 19—20, ср. съ I Кор. XI; 23 и т. с. Л. XXIII; 34, съ I Кор. XV; 5). Книгата Дѣяния св. апостолски като че е продължение отъ Евангелието. Въ нея особенно се изобразени трудоветѣ на първовьрховнитѣ апостоли Петра (въ началото на книгата) и Павла (отъ XIII гл. до Конн.).

§ 18.

Св. апостолъ и евангелистъ Иоанъ Богословъ.

(Свѣдения за първоначалнийтъ животъ и дѣятелность на апостолътъ).

Святий апостолъ и Евингелистъ Иоаннъ Богословъ, билъ родомъ отъ Витсаида, синъ на Заведея и Саломия, братъ на ап. Иакова старши, до обращанието си къмъ Господа билъ ученикъ на св. Иоанна Предтеча. Като чулъ словата Иоаннови за Господа Спасителя: *се Агнецъ Божий*, той заедно съ апостола Андрея тръгналъ слѣдъ Него. Апостолъ Иоаннъ Богословъ билъ не само избранъ заедно съ Петра и Иакова, нъ и особенно любимъ ученикъ на Спасителя. Въ врѣме на тайната вечеря той възлѣжалъ на гръдитѣ на Господа. Нему едному Господь открилъ тайната на предателя. Заедно съ брата си Иакова той билъ нарѣченъ синъ Громовъ. Това название имъ било дадено или за това, че тѣ били ученици на Иоанна Кръстителя, или за особенната живость на тѣхнийтъ характеръ (Лук. IX; 50—55), или въ знакъ на особенната висота на неговото уче-